

OMUL DE CRETĂ

C.J. TUDOR

Traducere din limba engleză
ALEXANDRU MACOVESCU

C.J. TUDOR s-a născut în Salisbury și locuiește în Sussex, Marea Britanie, împreună cu partenerul și cu fiica sa. Dragostea ei pentru literatură, în special pentru cea întunecată și macabru, a început din tinerețe. În vreme ce colegii ei o citeau pe Judy Blume, ea îi devora pe Stephen King și pe James Herbert. De-a lungul anilor, a avut o varietate de locuri de muncă. Printre altele a plimbat câini, a fost reporter, scenarist de radio, prezentator de televiziune, copywriter și, acum, autor de succes. Primul ei roman, *Omul de cretă*, este bestseller peste tot în lume, fiind tradus în aproape patruzeci de limbi.

1986

Eddie, azi o să fie o furtună pe cinste.
– Tatălui meu îi plăcea să facă previziuni despre vreme pe un ton grav și autoritar, ca prezentatorii de la televizor. O spunea mereu sigur pe sine, deși se înșela de obicei.

M-am uitat pe fereastră la cerul de un albastru perfect, atât de strălucitor încât trebuia să-ți mijești un pic ochii ca să vezi mai bine.

– Tată, nu văd niciun nor de furtună, am zis eu molfăind un sandvici cu brânză.

– Astă pentru că n-o să fie nicio furtună, a intervenit mama, care intrase pe nesimțite în bucătărie, ca un ninja. La BBC spune că o să fie cald și însorit tot weekendul... Si nu mai vorbi cu gura plină, Eddie! a adăugat ea.

– Hmm, a mormăit tata, aşa cum făcea mereu când nu era de acord cu mama, dar nu îndrăznea să-i spună că nu are dreptate.

Nimeni nu îndrăznea să o contrazică pe mama. Mama era – și încă mai e – destul de însăpământătoare. Era înaltă, cu păr scurt și negru și cu ochi căprui care puteau sănăteia de fericire sau putea scoate flăcări când era furioasă (și, ca în cazul Incredibilului Hulk, nu voiai să o înfurii).

Mama era doctor, dar nu unul normal care punea la loc picioare și îți făcea o injecție dacă și-era rău. Tata mi-a spus odată că „ajuta femeile care aveau probleme“. Nu mi-a spus ce fel de probleme, dar am bănuit că erau destul de grave dacă aveai nevoie de un doctor.

Tata lucra și el, însă de acasă. Scria articole pentru ziare și reviste. Nu tot timpul. Uneori se plângea că nimeni nu voia să-i dea de muncă, râzând amar:

– Eddie, luna astă n-am public.

Fiind copil, nu mi se părea că avea „o slujbă propriu-zisă“. Nu pentru un tată. Un tată ar trebui să fie la costum și cravată și să se ducă dimineața la muncă și să se întoarcă seara acasă ca să ia ceaiul. Tata se ducea să muncească în camera liberă și se așeza la computer îmbrăcat cu pantaloni de pijama și cu un tricou, uneori chiar fără să se pieptene.

Tatăl meu nici nu prea arăta ca alții. Avea o barbă mare și stufoasă și păr lung prins într-o coadă. Purta blugi tăiați și rupti chiar și în toiul iernii și tricouri decolorate cu nume de trupe antice și de demult precum Led Zeppelin și The Who. Uneori purta și sandale.

Gav Grasu spunea că tata e un „nenorocit de hippie“. Avea probabil dreptate. Dar pe atunci mi s-a părut o jignire, l-am împins, el m-a trântit la pământ, iar eu m-am dus împleticindu-mă spre casă cu vânătăi și cu sânge la nas.

Bineînțeles că ne-am împăcat mai târziu. Gav Grasu putea fi un mare dobitoc – unul din puștii ăia grași care trebuie să urle mai tare și să fie nesuferit ca să descurajeze adevărații bătăuși –, dar era și unul din cei mai buni prieteni ai mei și cea mai loială și generoasă persoană pe care am cunoscut-o vreodată.

– Eddie Munster¹, trebuie să ai grija de prietenii. Prietenii sunt totul pe lumea asta.

Porecla mea era Eddie Munster, pentru că numele meu de familie era Adams, ca *Familia Addams*. Pe băiatul din *Familia Addams* îl chema desigur Pugsley, iar Eddie Munster era din serialul *The Munsters*, dar pe atunci povestea asta avea sens și, aşa cum se întâmplă de obicei, porecla s-a lipit de mine.

¹ Personaj din sitcomul american *The Munsters*, un băiat jumătate vampir, jumătate vârcolac.

Eddie Munster, Gav Grasu, Mickey Metal (din cauza aparatului dentar uriaș), Hoppo (David Hopkins) și Nicky. Asta era gașca noastră. Nicky nu avea poreclă pentru că era fată, deși încerca din răspunderi să nu o arate. Înjura ca un băiat, se suia în copaci ca un băiat și se bătea la fel de bine ca majoritatea băieților. Dar tot arăta ca o fată. O fată tare drăguță, cu păr lung și roșcat și piele albă, pe care se înșirau mulți pistriui mici, cafenii. Nu că aș fi remarcat aşa ceva.

Trebuia să ne întâlnim cu toții în sămbăta aia. Ne vedea sâmbetele și ne duceam pe la casa cuiva, pe terenul de joacă sau uneori în pădure. Acea sămbătă era deosebită pentru că era bâlci. Se întâmpla în fiecare an și avea loc în parc, lângă râu. Anul asta eram lăsați să ne ducem singuri, fără un adult care să ne supravegheze.

Așteptam cu sufletul la gură de săptămâni întregi, de când au început să apară afișele prin oraș. Aveau să fie mașinuțe electrice, o navă Meteorite, o corabie de pirati și un simulator de zbor. Totul arăta marfă.

– Le-am spus celorlați că ne vedem în fața parcului la două, am zis, încercând să-mi termin sandvicul cu brânză cât mai repede posibil.

– Să stați pe drumul principal când o porniți într-acolo, mi-a zis mama. Să n-o luați pe vreo scurtătură sau să vorbiți cu străini.

– Nu.

M-am ridicat de pe scaun și m-am îndreptat spre ușă.

– Și ia-ți borseta!

– *Hai mă, mamăăăăă!*

– O să te dai în tot soiul de drăcii. O să-ți cadă portofelul din buzunar. Ia-ți borseta! Fără discuții!

Am deschis gura, dar apoi am închis-o la loc. Simțeam cum îmi ard obrajii. Uram borseta aia cretină. Turistii grași purtau aşa ceva. Nu avea să arate mișto deloc, mai ales pentru Nicky. Dar când mama se purta aşa nu avea rost să te ceri cu ea.

– Bine.

Nu era bine deloc, dar vedea cum ceasul din bucătărie se apropia de ora două și eu trebuia să plec. Am urcat scările în

grabă, am luat prostia aia de borsetă și mi-am pus banii înăuntru: 5 lire. O avere. Apoi am coborât în goană scările.

– Ne vedem mai târziu.

– Distracție plăcută!

Era evident că aşa va fi. Soarele strălucea. Purtam tricoul preferat și tenișii mei Converse. Parcă auzeam zgomotul slab al muzicii de bâlci și simțeam miroșul de burgeri și vată de zahăr. Ziua de azi avea să fie perfectă.

Gav Grasu, Hoppo și Metal Mickey mă așteptau deja în dreptul porților când am ajuns.

– Mișto borsetă, Eddie Munster! mi-a strigat Gav Grasu.

M-am înroșit la față ca un rac și i-am arătat degetul mijlociu. Hoppo și Metal Mickey au pufnit în râs la gluma lui Gav Grasu. Apoi Hoppo, care era cel mai de treabă și împăciuitor, i-a zis lui Gav Grasu:

– Măcar nu arată la fel de gay ca pantalonii tăi scurți, puță cu urechi!

Grasu' a zâmbit larg, a apucat pantalonii de tiv și a dansat cum o făcea de obicei, ridicând picioarele dolofane de parcă era balerină. Treaba cu Gav era că nu puteai să-l jignești pentru că îl dorea undeva. Sau cel puțin asta dădea celorlați de înțeles.

– Mă rog, am intervenit eu, pentru că, deși Hoppo schimbase subiectul, tot mi se părea că borseta arăta stupid. N-o port.

Am desfăcut cureaua, mi-am pus portofelul în buzunarul de la pantaloni și m-am uitat în jur. Un tufiș des se întindea în fața parcului. Am băgat borseta în tufiș suficient de mult ca să nu o vadă cineva care trecea pe acolo, dar nu prea mult ca să nu o pot recupera mai târziu.

– Sigur vrei să-i lași aici? m-a întrebat Hoppo.

– Dar dacă află *mămica* ta? m-a tachinat Metal Mickey cu o voce cântată zeflemitoare.

Deși făcea parte din gașcă și era cel mai bun prieten al lui Gav Grasu, nu-mi plăcuse niciodată de el prea mult. Avea ceva la fel de rece și urât ca aparatul dentar care îi brăzda gura. Dar atunci, când m-am gândit cine era fratele lui, poate că nu era deloc surprinzător.

- Nu-mi pasă, am mințit eu și am dat din umeri.

- Cui îi pasă? a zis cu nerăbdare Gav Grasu. Putem s-o lăsăm naibii de borsetă și să mergem? Vreau să ajungem la nava spațială mai întâi.

Metal Micky și Hoppo au început să meargă – de obicei făceam ce voia Gav Grasu. Poate pentru că era cel mai mare și cu clonț.

- Dar Nicky n-a ajuns încă, am zis.

- Așa și? mi-a întors-o Metal Mickey. Mereu întârzie. Hai să mergem, ne găsește ea.

Mickey avea dreptate. Nicky întârzia *mereu*. Pe de altă parte, nu asta era înțelegerea. Trebuia să fim mereu împreună. Nu erai în siguranță de unul singur la târg. Mai ales o fată.

- Hai să mai stăm cinci minute! am zis.

- *Nu cred că vorbești serios!* a exclamat Gav Grasu, imitându-l pe John McEnroe¹ – deși s-a străduit, i-a ieșit foarte prost.

Gav Grasu îi imita pe mulți. Majoritatea americanii. Atât de prost că ne stricam de râs.

Metal Mickey nu râdea atât de rău ca Hoppo și cu mine. Nu-i plăcea dacă simțea că gașca se întorcea împotriva lui. Oricum nu conta, pentru că tocmai ne oprisem din râs când am auzit o voce cunoscută:

- Ce-i atât de amuzant?

Ne-am întors. Nicky urca dealul spre noi. Am simțit ca întotdeauna cum mi se strânge stomacul când o văd. De parcă mi-era tare foame dintr-o dată și mi s-a făcut puțin rău.

Nu-și prinse se părul roșcat azi, iar acum i se revărsa încurcat pe spate, aproape atingând marginile blugilor ei scurți și uzați. Era îmbrăcată cu o bluză galbenă și fără mâncăci. Avea flori mici și albastre în jurul gâtului. Am văzut cu coada ochiului ceva de argint. Era o cruce pe un lanț. Avea o sacosă mare și grea, din iută pe umăr.

- Ai întârziat, i-a aruncat-o Metal Mickey. Te așteptam.

De parcă fusese ideea lui.

¹ John Patrick McEnroe, Jr. (n. 16 februarie 1959) este un fost jucător profesionist și actual antrenor de tenis din Statele Unite ale Americii.

- Ce-ai în geantă? a întrebat-o Hoppo.

- Tata vrea să împart porcăriile astăzi pe la târg.

A scos un pliant din geantă și l-a întins.

Veniti la Biserică St Thomas pentru a-l slăvi pe Dumnezeu. Este cea mai mare distracție dintre toate!

Tatăl lui Nicky era vicar la biserică din localitate. Nu fusesem niciodată la biserică – mama și tata nu le aveau cu așa ceva –, dar îl văzusem prin oraș. Purta ochelari mici și rotunzi, iar pe scalp avea o puzderie de pisturi cum avea Nicky pe nas. Mereu zâmbea și saluta lumea, dar mie mi se părea cam însășimântător.

- Un rahat mai mare ca asta n-am văzut în viața mea, bătrâne, a zis Gav Grasu.

„Rahat“ sau „balegă“ erau alte cuvinte preferate de-ale lui Gav, urmate de obicei de „bătrâne“, spus cu un accent pretențios dintr-un motiv sau altul.

- N-ai de gând s-o faci, nu? am întrebat-o, văzând cu ochii minții întreaga zi irosită în timp ce mă plimbam agale cu Nicky pe când împărtea pliante.

S-a uitat urât la mine. Mi-a amintit puțin de mama.

- Normal că nu, Joey! Luăm câteva, le împrăștiem ca și cum le-au aruncat oamenii și pe restul le bagăm la gunoi.

Cu toții am zâmbit larg. Nimic nu era mai frumos decât să faci ceva ce nu ar trebui și să i-o plătești unui adult în același timp.

Am împrăștiat pliantele, am aruncat sacoșa și ne-am apucat de treabă. Nava spațială (care chiar era dată naibii), mașinuțele în care ne-am dat, unde Gav Grasu m-a izbit aşa tare că am crezut că-mi pocnește spinarea. Rachetele spațiale (destul de interesante anul trecut, dar acum cam plăcătoare), toboganele în spirală, meteoritul și corabia piraților.

Am mâncat hot dog, iar Gav Grasu și Nicky au încercat să prindă rațele cu niște cărlige și au aflat pe pielea lor că un premiu câștigat nu este neapărat unul pe care îl dorești și au venit râzând, aruncând unul în altul cu animalele lor de plus penibile.

După-amiaza era deja pe sfârșite. Senzațiile tari și adrenalina începeau să dispară, iar eu devineam din ce în ce mai conștient că poate mai aveam bani să mă dau în două-trei chestii.

Mi-am băgat mâna în buzunar după portofel. Am simțit cum îmi crește tensiunea. Nu mai era.

- Căcat!
- Ce e? m-a întrebat Hoppo.
- Portofelul. L-am pierdut.
- Ești sigur?
- Da. Sunt al naibii de sigur.

Dar am căutat și în celălalt buzunar ca să mă asigur. Ambele goale. Fir-ar să fie!

- Unde era ultima oară? m-a întrebat Nicky.

Am încercat să-mi dau seama. Îl avusesem după ultima tiribombă în care mă dădusem, pentru că verificasem. În plus, am cumpărat hot dog după aia. Nu am încercat să prind rătele cu ei...

- La taraba cu hot dog.

Taraba cu hot dog era în partea cealaltă a bâlciiului, în direcția opusă navei spațiale și meteoritului.

- Căcat! am zis din nou.
- Hai! m-a îndemnat Hoppo. Să mergem să aruncăm o privire!
- Ce sens are? a făcut Metal Mickey. Sigur l-a luat cineva.
- Aș putea să-ți împrumut niște bani, s-a oferit Gav Grasu.

Dar nu prea mai am nici eu mult.

Eram aproape sigur că minte. Gav Grasu avea tot timpul mai mulți bani decât noi. La fel cum avea cele mai bune jucării și cea mai nouă și strălucitoare bicicletă. Tatăl lui deținea *The Bull*, unul din barurile din zonă, iar mama lui era reprezentantă Avon. Gav Grasu era generos. Dar eram sigur că voia *neapărat* să se mai dea în câteva tiribombe.

Am clătinat din cap oricum.

- Mersi. E-n regulă.

Nu era. Simteam cum mi se umplu ochii de lacrimi. Nu doar din cauza banilor pierduți. Mă simteam ca un prost din cauza zilei irosite. Faptul că mama se va supără și îmi va spune: „Ti-am zis eu.“

- Duceți-vă voi mai departe, le-am zis. Eu mă întorc și arunc o privire. N-are rost să ne pierdem toți vremea.

- Super! a zis Metal Mickey. Hai să mergem!

Au plecat cu toții târzsându-și picioarele. Mi-am dat seama că erau ușurați. Nu-și pierduseră banii și ziua nu le fusese stricată. Am început să mă mișc cu greu în partea cealaltă a târgului spre taraba cu hot dog. Era vizavi de mașinuțele care se mișcau, așa că le-am folosit ca punct de reper. Nu aveai cum să ratezi tiribomba veche. Era chiar în mijlocul bâlciiului.

Muzica bubuiță distorsionat prin difuzeoarele vechi. Luminile multicolore pălpăiau, iar cei care se dădeau tipau pe când băncuțele de lemn se învârteau din ce în ce mai repede în caruselul rotativ din lemn.

Pe măsură ce mă apropiam am început să mă uit pe jos, înnaintând cu prudență și scrutând pământul. Erau gunoaie, ambalaje de la hot dog, dar nici urmă de portofel. Normal că nu. Metal Mickey avea dreptate. Sigur l-a luat cineva și mi-a șterpelit banii.

Am oftat și mi-am ridicat privirea. L-am văzut întâi pe Bărbatul Palid. Nu era numele lui, desigur. Am aflat pe urmă că îl chemea domnul Halloran și era noul nostru profesor.

Era greu să-l ratezi pe Bărbatul Palid. Pentru început, era foarte înalt și slab. Purta blugi prespălați, un tricou alb, lălău și pe cap avea o pălărie de pai mare. Arăta ca babalâcul ăla de cântăreț din anii '70 de care îi plăcea mamei. David Bowie.

Bărbatul Palid stătea lângă taraba cu hot dog și bea cu paiul un suc albastru și se uita la dansatori. Cel puțin asta credeam.

M-am uitat și eu în aceeași direcție și atunci am văzut-o pe fată. Încă eram ofticat că îmi pierdusem portofelul, dar eram totuși un băiat de 12 ani cu hormonii care tocmai începeau să fiarbă și să clocotească. Nu-mi petreceam nopțile în cameră doar citind benzi desenate la lumina lanternei sub așternut.

Fata era cu o prietenă blondă pe care o știam vag de prin oraș (tatăl ei era polițist sau ceva de genul acesta), dar am scos-o repede din minte. E trist că frumusețea, frumusețea adevărată, eclipsează orice și pe oricine din jur. Prietena blondă era drăguță, dar

Dansatoarea – cum aveam să-i spun mereu, chiar și după ce am aflat cum o cheamă – era cu adevărat frumoasă. Înaltă și slabă, cu păr lung și negru, picioare și mai lungi, atât de fine și cafenii încât străluceau în lumina soarelui. Purta o fustă cu volane și o vestă lăbărtată pe care scria „Relax“ peste un top de un verde fluorescent. Și-a dat părul după ureche și un cercel mare din aur a început să strălucească în lumina soarelui.

Mi-e un pic rușine să spun că nu i-am reținut fața prea mult la început, dar, când s-a întors să discute cu Prietena Blondă, nu eram dezamăgit. Era dureros de drăguță, cu buze cărnoase și ochi migdalați.

Și apoi a dispărut.

Pentru o clipă era acolo, fața ei era acolo, apoi s-a auzit un zgomot care aproape m-a asurzit, de parcă o creatură scosese un urlet din măruntaiile pământului. Mai târziu mi-am dat seama că era coroana de rotire a axului caruselului care pocnise după ce fusese folosit prea mult și întreținut prea puțin. Am văzut o lumină argintie și jumătate din fața ei a fost smulsă, lăsând în urmă un hău adânc de cartilaj, oase și sânge. Atât de mult sânge.

Câteva secunde mai târziu, înainte să apuc să țip, a trecut răzant pe lângă mine ceva uriaș, mov cu negru. Ceva s-a prăbușit cu un zgomot asurzitor – băncuțele desprinse ale caruselului s-au izbit de taraba cu hot dog, iscând o furtună de metal și aşchii de lemn –, se auzeau mai multe țipete și răcnete pe când lumea se dădea din drum. M-am trezit trântit la pământ.

Alți oameni au căzut peste mine. Cineva a călcăt pe încheietura mea. Cineva mi-a tras un genunchi în cap. Cineva mi-a tras cu o cizmă în coaste. Am urlat de durere, dar am reușit cumva să mă fac ghem și să mă rostogolesc. Apoi am urlat din nou. Dansatoarea era întinsă lângă mine. Din fericire, avea părul pe față, dar am recunoscut tricoul și topul verde fluorescent, deși ambele erau îmbibate de sânge. Și mai mult sânge i se prelingea pe picior. O a doua bucată de metal ascuțit îi spintecase osul de deasupra genunchiului. Abia îi mai atârna gamba de câteva tendoane ațoase.

Am început să mă îndepărtez cu pași repezi – era evident că murise. Nu puteam să mai fac nimic – și atunci și-a întins mâna și mi-a înșfäcat brațul.

S-a întors cu fața ei însângerată și mutilată spre mine. Undeva, în tot acel ocean roșiatic, se întrezărea un ochi căprui. Celălalt stătea fără viață pe obrazul ei distrus.

– Ajută-mă! m-a implorat pe un ton răgușit. Ajută-mă!

Voiam să fug. Voiam să țip, să plâng și să mi se facă rău în același timp. Poate că aş fi reușit dacă o altă mână mare și fermă nu m-ar fi apucat de umăr și o voce blandă nu mi-ar fi spus: „E-n regulă. Știu că și-е frică, dar trebuie să mă ascultă cu atenție și să faci ce-ți spun.“

M-am întors. Bărbatul Palid se uita lung la mine. Doar atunci mi-am dat seama că fața lui de sub pălăria cu boruri largi era aproape la fel de albă ca și cămașa lui. Chiar și ochii îi erau de un cenușiu încețoșat și translucid. Arăta ca o fantomă sau un vampir și m-ar fi speriat cu siguranță în alte împrejurări. Dar acum era un adult și aveam nevoie de un adult care să-mi spună ce să fac.

– Cum te cheamă? m-a întrebat.

– Ed...Eddie.

– În regulă, Eddie. Ești rănit?

Am clătinat din cap.

– Bun. Dar Tânăra asta da, așa că trebuie să o ajutăm, da?

Am dat din cap că da.

– Trebuie să... îi ridici piciorul și să îl tii strâns de tot.

Mi-a luat mâinile și mi le-a pus în jurul piciorului fetei. Era fierbinte și lipicios de la sânge.

– Ai înțeles?

Am dat din nou din cap că da. Simțeam gustul fricii – amar și metallic. Simțeam cum sângele mi se strecoară printre degete, deși o țineam cât puteam de strâns de picior...

În depărtare, la o distanță mai mare de unde se auzea de fapt, distingeam bubuitul muzicii și chiote. Fata nu mai țipa. Stătea nemîșcată și tacută acum, i se auzea doar respirația hârșăită, care scădea oricum în intensitate.